

בית ברחוב המשיח (מאת רחל עמי-בר, הוצאת אגודת הסופרים; 133 עמ') זהו קטעי-חזי מן הימים הרחוקים, בהם חיו יהודים וערבים בטבריה בצוותא ובשלווה. בלילה היו לנים, בגלל החום, על הגגות, וביום היה בא באף ריח גללים וורדים ה' עולים באש.

השכנות היו מחליפות ביניהן דקיקי-דבש ומירודים, והשכנים היו מזכירים איש ל' רעהו כי השייכים הזקנים הבטיחו כי השנה תתברך בשמן, תירוש ויצהר («מי יודע אם יספיקו כל גמלי הנגב כולם להוביל חיטה אל הגורן ויתים אל בית-הבר»).

אימת הסכין השלופה. לפתע מתע' כרת האחירה בין השכנים. הנבלים משחי' זים את סכיניהם והאנשים הקדושים מנ' סים להחזיר את השלום על כנו.

השלום חוזר על כנו ורחל ענבר, דור חמישי לבני טבריה, מסיימת את סיפורה, הכתוב בלשון נמלצת ומלאת רמזים, הצרי' כים לתת לסיפור משמעות סמוייה. היה מספיק בהחלט להסביר כי לשכנים מוטב לחיות בשלום מאשר תחת אימת הסכין ה' שלופה.

שירה

שועלים

שיכורים

טעות (מאת רות בימן—בן-מנשה; הר' צאת אונד; 34 עמ'). מבול ספרי השירה שירד לאחרונה על הארץ, רובו בספרונים דקים עשויים היטב, אינו כולו על טהרת ה' גראפומניה — מין שגעון-כתיבה-לשם-כתיבה בלבד.

בערימת ספרי השירה שראו אור בחוד' שים האחרונים מתגלים גם כשרונות לא מבוטלים. כשרונות אלה שייכים, ברוב ה' מיקרים, למשוררות.

אחת מהן היא רות בימן—בן-מנשה, ה' שרה על הפרייה ועל המחר, על צפיית' השוא ועל החיפוש אחר «לב עם דלתות». רוב שיריה הם שירי-אהבה בעלי כושר-הת' בטאות רב. למשל:

... אמור לרכבות, / כי יעצרו מלכת. / ובוא / ונחבק עד נחנק / כמו שועלים שנשחכרו.

בין המדפים

מה

קרה

בשנת

1924?

בשנת 1901 כתב זיגמונד פרויד את הפסי' כולוגיה של חיי יום-יום, חולט דינוי נולד ואונרי (מולן רוז') טולודלוטרק נפטר.

למי זה איכפת? למיליוני קוראים בעולם החוטפים ספרי-עובדות. האופנה הגיעה גם לישראל, כמו המיקרה של הספר גדוש העובדות והפרטים עם ישראל — תולדות 4000 שנה (העולם הזה 1549).

הכוונה העיקרית בספרים מסוג זה אינה בידור הקורא או העמקת השכלתו, אלא לתת לו אוסף של אינפורמציה כללית, וני מיקרית, ששימושה טוב בכל עת.

כדי להקל על המלאכה הוציא ההיסטוריון הבריטי נביל ויליאמס ספר עובדות מאורגן על בסיס פשוט. הספר נותן לכל שנה מ' מאתיים השנים האחרונות את פירוט כל מאורעותיה.

כל אחד יודע מה קרה ב'1914, ב'1939 ואפילו ב'1948. אבל מה קרה בשנים ה' אחרות?

למשל, שנת 1924: בשנה זאת כתב גרש' ויין את הרפוטודיה בכחול, לנין נפטר, היט' לר שוחרר מבית-הסוהר, וסין, בריטניה ו' צרפת הכירו בברית-המועצות.

* כיום עורכת עתון משרד-החינוך, ה' מיועד לעולים חדשים — למתחיל.

ז'אקלין מאן משגעת את החברה - כשהיא דוהרת על אופנוע

הפחד

הפחד

ז'אקלין היא נערה שנוהגת כמו נער. לא שהיא נראית כמו נער. בכלל לא: יש לה פנים של נערה, ושערות ארוכות מתנר' פפוח, וגם השאר זה בהחלט של נערה, וכל השכונה מתפעלת מזה, וחושבים שז'אקלין ממן היא חתיכה פצצה.

אבל ההתפעלות למראה הנשי שלה — שהאופנוע טס באוויר. כל המעריצים כול' אים את נשימתם מפחד, ובתור הדרך היא ממשיכה לדהור, עם פניה אל אחורי האופנוע. קהל המעריצים כמעט מתעלף מהתפעלות. ******* פעם ז'אקלין חלמה להיות כוכבת קולנוע, והתחילה בתור המחליפה של אהר'

החתיכה של השכונה נראית נשית בהחלט — אך כל זה לא מונע ממנה לנהוג באופנוע כמו גבר.

אקרובטיקה מסורפת על ה' אופנוע מבצעת ז'אקלין לעיניהם המשתאות של מעריציה ה' קבועים, כאשר ברכיה מונחות על המושב.

זה כלום לעומת ההתפעלות מהפעילות הגב' רית שלה: כי ז'אקלין בת ה-20 היא מלכת האופנועים של תל-אביב.

כל שבת בבוקר באים מאות מעריציה אל המגרש רק כדי לראות אותה מבצעת את תרגילי-האופנוע המדהימים שלה. כששע' רותיה הנהדרות מתנופפות ברוח.

היא עושה השכבות על האופנוע, כשבזמן הסיבוב הוא כמעט נצמד לקרקע. היא עושה צלחות, שהם סיבובים על הגלגל האחורי בלבד, היא רוכבת בעמידה, ובשכיבה, וכל החברה מריעים לה בתשואות.

אחר-כך היא מבצעת, בשביל התענוג, גם קפיצת-מוות. שהיא זינוק מראש גיבעה, כ'

בה גורן בסרט פורטונה. «חלמתי להיות שחקנית. לא רציתי להיות בחורה רגילה. רציתי להיות משהו, וחשבתי שהקולנוע ייתן לי את ההודמנות בחיים. אבל ראיתי שזה בכלל לא היה מה שחשבתי».

מרוב אכזבה ויאוש היא הלכה להיות פקידה אפורה בבית-ספר לנהגות, מבלי שתשער שדווקא שם תמצא את המשהו.

אבל היא מצאה אותו: היא התפעלה מ' מראה האופנועים, שלמדו בבית-הספר, ניסתה גם היא לרכב, והתגלתה כבעלת כישרון מיוחד במינו לאופנועים.

ומידי שבת, כל מעריציה נוהרים למגרש כדי להתפעל ממנה וליהנות למראיה.